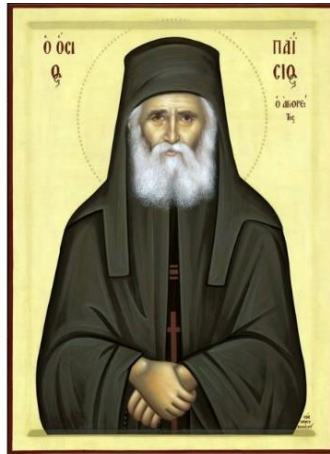

Ορθόδοξο Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

«...ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτήρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ...» (Ιωάν. ΙΓ στ.4,5)

Ο προστάτης της Ενώσεώς μας

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»**

**Έτος 2^ο Τεύχος 7^ο Σεπτέμβριος - Νοέμβριος 2020
ΑΘΗΝΑΙ**

Διατίθεται δωρεάν

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ»

Σκοπός και πόθος μας είναι να κοινωνήσουμε και να διακονήσουμε τον Χριστό, εν τω προσώπω ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας.

«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 31-46)

Πληροφορίες και εγγραφές μελών στα τηλέφωνα:

2102281734 / 6974606161

Δευτ.-Τετ.-Σαβ. 10:00-14:00 & Τριτ.-Πεμπ. 10:00-14:00 & 17:00-20:00

Η Ιστοσελίδα μας: www.poeka.gr

Έδρα της Ενώσεως: Σάρωνος 6,

Τ.Κ. 111 43 Αθήνα

Email: diakonoi.xristou@gmail.com

Α.Φ.Μ.: 997249989, Δ.Ο.Υ. ΙΔ Αθηνών.

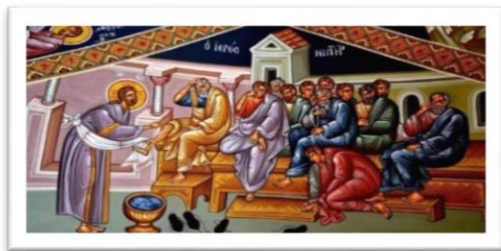
Για Δωρεές - Εγγραφές - Συνδρομές

Τράπεζα Πειραιώς:

IBAN: GR34 0172 0450 0050 4509 1901 473

(Παρακαλώ σε περίπτωση κατάθεσης να αναγράφεται το ονοματεπώνυμό σας για να σας αποστέλλεται απόδειξη)

«Καί γάρ ο υἱός του ανθρώπου ουκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλά διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν» (Μάρκ. ι' 1-45)

Ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός είναι ο πρώτος διάκονος-υπηρέτης-πάντων των ανθρώπων, πρὸς χάριν των οποίων ἐγίνε καὶ ἄνθρωπος δια να τους διακονῆσαι. Ἐχοντας σημαία καὶ λάβαρο τὴ διδαχὴ αὐτὴ του Χριστοῦ, με τὴν ὁποία ἀναδημιουργεῖται ὁ νέος λαός του Θεοῦ παρακαλοῦμε τον ἐνανθρωπίσαντα δι' ἡμᾶς Κύριο να μας εὐλογεῖ, ὥστε να πορευόμαστε πάντοτε ὡς διάκονοι των ἐλαχίστων ἀδελφῶν Του.

Ὡς ἐκ τούτου ἀδελφοί παρακαλεῖστε ὅπως ἐπιλέξτε να δραστηριοποιηθεῖτε στους παρακάτω τομεῖς τῆς ἐνώσεώς μας πρὸς διακονία των ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας.

Μερικοὶ ἀπὸ τους τομεῖς τῆς ἐνώσεώς μας:

- Συντροφιά σε ηλικιωμένους καὶ ἀνάγνωση ψυχοφελῶν βιβλίων.
- Παροχὴ συμβουλῶν καὶ πληροφοριῶν που ἀφοροῦν σε θέματα καθημερινῆς πρακτικῆς (συνταγογράφηση φαρμάκων κ.λ.π..)
- Μεταφορὰ ηλικιωμένων σε νοσοκομεία ἢ ἄλλους ἰατρικούς φορεῖς.
- Παροχὴ ἐργασιῶν οἰκειᾶς (π.χ. υδραυλικές ἐργασίες, ηλεκτρικές, κ.α.)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ.

Ο Σκοπός μας & Πληροφορίες τῆς ἐνώσεως.....	2
Ουκ ἦλθον διακονηθῆναι ἀλλά διακονεῖσαι.....	3
Οι κληρονόμοι του Ουρανοῦ.....	4
Πὼς ἐργάζεσαι;.....	7
Ο Δεκάλογος των Συζύγων.....	11
Πανήγυρις Ἁγίου Παΐσιου.....	13
Ἡ Ὑψωση του Τιμίου Σταυροῦ.....	15
Ἡ θυσία φέρνει τὴν χαρά.....	18
Ο ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει Θεόν.....	22
Ἐσύ ρωτᾶς καὶ ἐγὼ ἀπαντῶ!.....	26
Το Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς ἐνώσεώς μας.....	27

Οι κληρονόμοι του ουρανού

(Αγίου Νικολάου Βελμίροβιτς, Εκδόσεις «Παρησία»
Αθήνα 2016)
Πέμπτος Όροφος

(...συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

*«Μακάριοι οι ελεήμονες,
ότι αυτοί ελεηθήσονται»*

Όποιος πεινά και διψά για τον υψηλό θησαυρό άραγε θα τσιγκουνευτεί τη με τον κατώτερο;
Όποιος πεινά για την αιώνια δικαιοσύνη του Θεού, άραγε θα κρατά σφιχτά στις χούφτες του την πεπερασμένη σκόνη;
Όποιος ποθεί τον αθάνατο χιτώνα του πνεύματος, άραγε θα οδύρεται για το ιμάτιο ή το πουκάμισο από χόρτο;
Η ελεημοσύνη για κάποιον τέτοιον είναι φυσική, όπως για εκείνον που ετοιμάζεται για μακρύ ταξίδι και μοιράζει στους γείτονές του όλα όσα θα τον βαρύνουν στο ταξίδι.
Η προσφορά υλικών αγαθών αποτελεί την ελάχιστη, αλλά αναγκαία θυσία. Η κατοχύρωση των συνανθρώπων στην αλήθεια, το να τους διορθώνεις στο δρόμο του δικαίου και να προσεύχεσαι για αυτούς αποτελεί μεγάλη θυσία.
Μεγαλύτερη θυσία είναι να θυσιάσεις τη ζωή σου για τους πλησίον σου. Αυτή την ελεημοσύνη έκανε ο Χριστός για το ανθρώπινο γένος. Αυτή η ελεημοσύνη είναι τόσο μεγάλη που πλέον δεν ονομάζεται ελεημοσύνη, αλλά αλλάζει το όνομά της και ονομάζεται αγάπη.
Η ελεημοσύνη θα μπορούσε να προέλθει από διάφορες πηγές, και ξεκάθαρες και θαμπές. Η ξεκάθαρη πηγή ελεημοσύνης είναι η ευσπλαχνία. Η ευσπλαχνία απαλύνει

την καρδιά.

Όταν κάποιος από καρδιάς απαλύνει τον ανήμπορο και τον βοηθά εν ονόματι του ελεήμονος Θεού, τότε η ελεημοσύνη ρέει από την ξεκάθαρη πηγή και έχει υψηλή αξία ενώπιον των αγγελικών ουρανών.

Διαβάστε τις υπέροχες ιστορίες δύο ανθρώπων που αποκαλέστηκαν ελεήμονες: του Αγίου Ιωάννου του ελεήμονος και του Φιλάρτου του ελεήμονος.

Αν κάποιος υπολογίζει περισσότερο τον επίγειο θησαυρό από την ψυχή, δεν μπορεί να είναι ελεήμων.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Διάλογος, όταν επιλέχθηκε για επίσκοπος Ρώμης, φοβήθηκε μην απολέσει την πενία του. Τόσο, λένε, φοβήθηκε να μην χάσει την φτώχεια του όσο ένας πλούσιος που φοβάται μη χάσει τα πλούτη του. Είναι γραμμένο στην Αγία Γραφή του Θεού: *ο ελεήμων κάνει καλό στον εαυτό του* (Παρμ.11,17). Όταν προσφέρεις στον άλλον, στον εαυτό σου διπλά και εκατονταπλάσια προσφέρεις.

Αφού ο Θεός βλέπει και σε ανταμείβει, ο Θεός είναι πλούσιος και πλούσια ανταμοίβει. Η Οσία μητέρα Σάρα έλεγε ότι η ελεημοσύνη μας μπορεί να καλλιεργηθεί. *«Δώσε ελεημοσύνη, ακόμα κι αν ξεκινά από φιλοφροσύνη, έλεγε, αφού έτσι θα συνηθίσεις τελικά να δίνεις ελεημοσύνη από φόβο Θεού».*

Ο Σεραφείμ του Σάρωφ συμβούλευε, *«άμα δεν έχεις τίποτα να δώσεις στο φτωχό, προσευχήσου στον θεό γι' αυτόν».*

Ο Θεός είπε κάποτε στο ανελεήμον γένος: *Έλεος θέλω όχι θυσίες.* Αυτό σημαίνει: περισσότερο επιθυμώ να ελεείτε ο ένας τον άλλον, παρά να μου προσφέρετε θυσίες. Τόσο αγαπά ο Θεός τους ανθρώπους! Θεωρεί ότι η ελεημοσύνη μας έναντι των συνανθρώπων μας αποτελεί ήδη θυσία προς Εκείνον. Και εμείς δεν μπορούμε να είμαστε ελεήμονες προς τους ανθρώπους χωρίς Αυτόν. Η ορθή σκέψη μας για

τους ανθρώπους ως αδελφούς μας εξαρτάται από την ορθή σκέψη μας για τον Θεό ως Πατέρα. Κι έτσι κάθε κύκλος καλής πράξης προς οποιονδήποτε βρίσκει πάντοτε το κέντρο του στον Θεό.

Μα όσο ξεκάθαρη είναι η εντολή του Θεού για ελεημοσύνη, άλλο τόσο αυστηρή είναι η απειλή Του προς τους ανελεήμονες. Αυτό ο Απόστολος του Θεού Ιάκωβος το εκφράζει ως εξής: *στην τελική κρίση δεν θα υπάρχει έλεος για αυτόν που δεν έδειξε ευσπλαχνία* (Ιακ. β', 13).

Και ο ελεήμων θα ελεηθεί. Θα ελεηθεί κατά την Κρίση του Θεού. Θα ελεηθεί στην αθάνατη Βασιλεία του Χριστού. Θα ελεηθεί στην αιωνιότητα από τους αγγέλους και τους δικαίους.

Κι έτσι με την ελεημοσύνη οικοδομείται ο πέμπτος όροφος της πυραμίδας του Παραδείσου. Κάθε πέτρα σε αυτόν αντιπροσωπεύει και μία πράξη ελέους, είτε έναντι της ψυχής του, είτε έναντι των ανθρώπων, είτε έναντι των ζώων είτε σε οποιοδήποτε δημιούργημα του Θεού. Ολόκληρος ο όροφος λάμπει από το γαλάζιο του ουρανού, σαν να είναι χτισμένος από ζαφείρια. Αυτός είναι ο πέμπτος όροφος της παραδείσιας πυραμίδας.

Ο ατιμάζων πένητας αμαρτάνει,
ελεών δε πτωχούς μακαριστός.
(Παρμ. 14, 21)

(συνεχίζεται...)

Εκείνος που λαμβάνει το άγιο Πνεύμα γίνεται ναός του Θεού.

Μέγας Αθανάσιος.

Πως εργάζεσαι;

Η εργασία είναι Θεία εντολή. Όταν ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, τον έβαλε στον παράδεισο. Σε κήπο με φυτά και δέντρα καρποφόρα. Στον παράδεισο «της τρυφής». Σε τόπο ευτυχίας. Και έδωσε εντολή στον άνθρωπο να καλλιεργεί αυτόν τον επίγειο παράδεισο, ώστε να διατηρεί πάντοτε την αρχική του ομορφιά. Αντιγράφουμε το κείμενο: «Και έλαβε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον, ον έπλασε, και έθετο αυτόν εν τω παραδείσω της τρυφής, εργάζεσθαι....» (Γεν. Β,15). Και ήταν η εργασία εκείνη ευγενική ασχολία. Μία ασχολία που δεν κούραζε. Δεν καταπονούσε τον άνθρωπο. Η Πρώτη, λοιπόν, εντολή, που έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο, ήταν να εργάζεται. Η εντολή αυτή παρέμεινε και μετά την πτώση του ανθρώπου στο αμάρτημα της παρακοής. Μόνο που τότε η εργασία έγινε κουραστική, εξαντλητική. Αυτός ακριβώς ο μόχθος και ο ιδρώτας ήταν η τιμωρία για την αμαρτία του. Και είπε, τότε, ο Θεός στον άνθρωπο: «Εν ιδρώτι του προσώπου φαγή τον άρτον σου» (Γεν. Γ,19). Με τον ιδρώτα σου θα βγάζεις το ψωμί σου. Η εργασία ωστόσο είναι και πάλι εντολή και ευλογία του Θεού. Γιατί είναι πηγή αρετών, όπως αντίθετα η αργία είναι «μήτηρ πάσης κακίας». Άλλωστε όλοι μας νιώθουμε την εργασία σαν ανάγκη. Κάθε άνθρωπος πρέπει να εργάζεται.

Να εργάζεται όποιο επάγγελμα θέλει. Αλλά πώς πρέπει να εργάζεται;

Με προσευχή.

Όποια εργασία κι αν κάνουμε, χειρωνακτική ή πνευματική, με τα χέρια ή με το μυαλό, πρώτα πρέπει να προσευχόμαστε. Να ζητούμε τη βοήθεια του Θεού στην εργασία μας αυτή. Γιατί χωρίς τη Θεία βοήθεια, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα το αξιόλογο. Προσευχή, λοιπόν, πρώτα και ύστερα το μυστήρι. Ύστερα το ροκάκι. Ύστερα την τσάπα. Ύστερα τη σκούπα. Ύστερα το ψαλίδι και τη βελόνα. Ύστερα την πένα. Ύστερα τη μελέτη. Ύστερα το όργωμα και τη σπορά. Ύστερα κάθε εργασία. Ύστερα από προσευχή. Και προσευχή θερμή. Δυνατή.

Με τιμότητα.

Μέσα στην εργασία δεν πρέπει ποτέ να έχει θέσει η αδικία. Ούτε η κλεψιά. Ούτε το ψέμα. Ούτε η απάτη. Πάντοτε με τιμότητα να γίνεται η εργασία. Πάντοτε με ειλικρίνεια. Και παράδειγμα ας είναι ο ταπεινός εργάτης της Ναζαρέτ, ο Ιησούς. Ύστερα, η εργασία δεν πρέπει να γίνεται αποκλειστικά και μόνο για το κέρδος. Μόνο για τα λεφτά. Γιατί αυτή η δίψα του κέρδους οδηγεί τον άνθρωπο αναπόφευκτα στην εκμετάλλευση. Εργασία για το ψωμί. Για τις ανάγκες της ζωής μας και τη ζωή φτωχών συνανθρώπων μας. Και κάτι ακόμα. Μέσα στην τίμια εργασία ο εργαζόμενος πρέπει να νιώθει έντονη την παρουσία του Θεού. Σε κάθε στιγμή να στρέφει τη σκέψη του στη μορφή του Ιησού. Και Εκείνος θα δίνει την ευλογία του, ώστε όλοι οι επαγγελματίες να προχωρούν στον αγώνα της ζωής γεμάτη πεποίθηση και θάρρος, δύναμη και αισιοδοξία.

Με αγάπη.

Με αγάπη στη δουλειά. Με όση αγάπη εργαζόταν και ο Ιησούς. Πρόθυμος πάντοτε και με χαρά κοπίαζε καθημερινά στο πάγκο του μαραγκού, όπως όλοι οι Γαλιλαίοι ξυλουργοί. Δύο δεκαετίες περίπου εργάστηκε ο Χριστός μας μέσα στο φτωχικό ξυλουργείο του θετού του πατέρα, του Ιωσήφ, δίνοντας την εργασία του αυτή όλη του την καρδιά και τη σκέψη. Με αγάπη στη δουλειά. Με διάθεση. Με χαρά. Με κέφι. Με προθυμία. Έτσι πρέπει να εργάζεται ο άνθρωπος.

Ένας συγγραφέας επισκέφθηκε κάποιο λατομείο και ρώτησε τρεις εργάτες τι κάνουν. Και ο καθένας απάντησε ανάλογα με τη διάθεση που εργαζόταν. Έτσι ο πρώτος απάντησε κατσουφιασμένος σε κουρασμένο τόνο: «Βγάζω πέτρες». Ο δεύτερος: «Κερδίζω το ψωμί το δικό μου και της οικογένειάς μου». Η σκέψη του έφευγε από τις πέτρες και πήγαινε στη γυναίκα του και στα παιδιά του και τους έβλεπε ευτυχισμένους χάρη

στη δουλειά του. Ο τρίτος όλο χαρά απάντησε: «Εγώ κτίζω μία Εκκλησία». Και η χαρά του ομόρφαινε το πρόσωπό του. Για τον πρώτο η δουλειά ήταν αγγαρεία. Για τον δεύτερο μισθός. Για τον τρίτο τραγούδι. Η καλή διάθεση κάνει πάντα καλό στη δουλειά. Κι αντίθετα η κακή κάνει κακό. Η κακή διάθεση κάνει τον εργάτη να είναι όλο γκρίνια, μουρμούρα και «μούτρα». Να κρίνει και να κατακρίνει. Και με το παραμικρό να θυμώνει, να στεναχωριέται, να πικραίνεται.

Με προσοχή και επιμέλεια.

Για να γίνει μία εργασία καλή και τέλεια, χρειάζεται προσοχή και επιμέλεια. Ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει: «Εκ ψυχής εργάζεσθε». Με την ψυχή σας να εργάζεσθε. Με την καρδιά σας. Με όλη σας την προσοχή. Με πολύ ενδιαφέρον. Και παρακάτω προσθέτει ο ίδιος ο Απόστολος: «Ως τω Κυρίω». Σαν να εργάζεσθε για τον ίδιο τον Χριστό. Σαν αυτό που εργάζεσθε να αφορούσε αποκλειστικά το Χριστό. Στα πρόσωπα των πελατών του κάθε επαγγελματίας να βλέπει πάντοτε το Χριστό. Η σκέψη αυτή αποτελεί μεγάλο κίνητρο για μία προσεκτική και επιμελημένη εργασία. Όταν με το πνεύμα αυτό γίνεται η εργασία, τότε κάθε τι που βγαίνει από τα χέρια μας είναι τέλειο και όμορφο. Σωστό καλλιτέχνημα.

Ένας λούστρος γυάλιζε τα παπούτσια κάποιου. Αργούσε όμως να τελειώσει. Κι αυτό, γιατί έκανε τη δουλειά του με επιμέλεια. Αγανάκτησε ο πελάτης και είπε: «Παπούτσια γυαλίζεις ή έργο τέχνης κάνεις;». Και ο τίμιος και οι επιμελείς λούστρος αποκρίθηκε: «Για μένα το γυάλισμα των παπουτσιών είναι έργο τέχνης υψίστους καλλιτεχνικής σημασίας». Αν υπάρχουν έργα τέχνης στον κόσμο, που προκαλούν κατάπληξη και τον θαυμασμό, τούτο οφείλετε σε τεχνίτες προσεκτικούς και επιμελείς.

Με πνεύμα συνεργασίας.

Για να γίνει μία εργασία καλή και ολοκληρωμένη, χρειάζεται η συνεργασία μεταξύ των εργατών. Παράδειγμα καλής και θαυμαστής συνεργασίας είναι ο Ιησούς. Πνεύμα συνεργασίας επικρατούσε στο απλό εργαστήριο της Ναζαρέτ. Ένα παρόμοιο πνεύμα συνεργασίας πρέπει να επικρατεί και σε κάθε σύγχρονο εργαστήριο, βιοτεχνία και βιομηχανία. Αλλά, για να υπάρξει μία τέτοια συνεργασία, πρέπει να σβήσουν οι εγωισμοί, τα πείσματα, οι φιλοδοξίες, οι επιδείξεις, οι ζήλιες και οι φθόνοι. Και στη θέση τους να υπάρχει η αγάπη, η ανοχή, η κατανόηση, η συγχωρητικότητα, η προθυμία και η εξυπηρετικότητα.

Με κοινοφελείς επιδιώξεις.

Μέσα στην εργασία μας πρέπει να έχουμε και ευγενείς οραματισμούς. Κοινοφελής επιδιώξεις. Πέρα από το ψωμί μας και τις ανάγκες μας, ο καθένας πρέπει να σκέφτεται και την κοινωνία όλη. Τα ορφανά. Τους φτωχούς γέροντες. Την πατρίδα. Μόνον, κάθε καλό που κάνουμε, να μην το κάνουμε για επίδειξη. Γιατί τότε η προσφορά μας χάνει το νόημά της. Ένας γάλλος στρατηγός έστειλε και ξανά έστειλε στη γαλλική εθνοσυνέλευση αναφορές περιγράφοντας τις νίκες του στα πεδία των μαχών. Τότε ένας σοφός Γάλλος παρατήρησε: «Περίεργον! Αυτός ο άνθρωπος βάλθηκε να καταστρέψει με την πένα του αυτό που πέτυχε με το σπαθί του».

Και με πνεύμα ιεραποστολής.

Είναι και η ιεραποστολή εργασία. Πνευματική εργασία. Ιεραποστολή στον εαυτό μας πρώτα και ύστερα στους συναδέλφους. Ιεραποστολή με το λόγο του Θεού. Προφορικό και γραπτό. Και προπαντός με το καλό μας παράδειγμα. Εργάτες για το ψωμί μας, αλλά και εργάτες για την εξάπλωση της Βασιλείας του Χριστού στις καρδιές των ανθρώπων. Αγαπητέ αναγνώστη, ένας ράφτης μοναχός, βαριά άρρωστος, ζήτησε να του φέρουν τη βελόνα του. Όταν του την έφεραν, την έδειξε σε όλους και είπε: «Για μένα αυτό είναι το κλειδί του παραδείσου». Ανάλογα με τη δουλειά που κάνεις, έχεις και εσύ το κλειδί του παραδείσου. Το ροκάκι. Το δίχτυ. Την πένα... Αρκεί να εργάζεσαι όμως όπως είπαμε.

«Αντίλαλοι από τη Γαλιλαια»
(παράρτημα περιοδικού
«Χριστιανικοί Παλμοί»)
Αρχμ.Γερβάσιος Ι.Ραπτόπουλος,
Ιεροκήρυξ

Μην περιεργάζεσαι αυτά που δεν είναι δικά σου, για να μην χάσεις και τα δικά σου.

Εφραίμ ο Σύρος

Ο Δεκάλογος των Συζύγων

1. Μην κάνετε το δάσκαλο στον/στην σύντροφό σας. Ο καλύτερος τρόπος να τον/την διδάξετε είναι να τον/την αγαπάτε.
2. Ο γάμος είναι μία διαρκής -αλλά ωραία- περιπέτεια, που βοηθάει να ανακαλύπτουμε τον αληθινό εαυτό μας, τον ψυχικό κόσμο του/της συντρόφου μας και να γνωρίζουμε τον Θεό.
3. Τον/την σύντροφό μας τον αποδεχόμαστε όπως είναι, με τις αδυναμίες και τις ιδιοτροπίες του, και όχι όπως εμείς θα θέλαμε να είναι. Η οικογένεια είναι παλαίστρα και γυμναστήριο.
4. Προσπαθήστε να καταλάβετε τον/την σύζυγό σας. Μη λησμονείτε ότι ο άνδρας σκέφτεται με τη στενή λογική, ενώ η γυναίκα με την καρδιά.

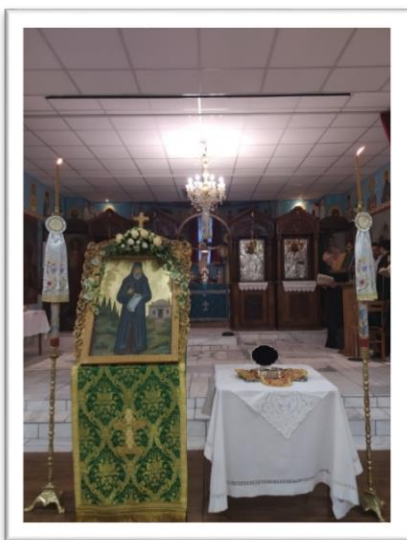
5. Μην προσπαθείτε να επιβάλλετε τη γνώμη σας και να διορθώσετε τον/την σύντροφό σας. Φροντίστε καλύτερα να διορθώσετε τον εαυτό σας. «Η αγάπη ζει με την αρμονία των αντιθέσεων».
6. Με την πίστη, την υπομονή και την αγάπη αντιμετωπίζονται νικηφόρα όλες οι δυσκολίες της ζωής.
7. Ο μεγαλύτερος εχθρός της συζυγικής ζωής είναι ο εγωισμός. Δεν μας σώζει η επίθεση κατά του συντρόφου μας, αλλά η επίθεση κατά του εγώ μας.
8. Το καλύτερο παράδειγμα για τα παιδιά μας είναι να αγαπάει ο πατέρας τη μητέρα τους και η μητέρα τον πατέρα τους.
9. Το μυστικό της οικογενειακής γαλήνης είναι να μπορεί κανείς να συγχωρεί.
10. Ο γάμος είναι «Μυστήριο μέγα», που αρχίζει μέσα στην εκκλησία και ανανεώνεται με τη θεία λειτουργία και τα μυστήρια Της.

Βίος χωρίς λόγια είναι πιο ωφέλιμος από λόγια χωρίς βίο, γιατί ο μεν πρώτος με την σιωπή ωφελεί, ο δε δεύτερος φωνάζοντας ενοχλεί. Εάν όμως και λόγια και βίος συμφωνούν τότε αυτά αποτελούν κατόρθωμα μεγάλης φιλοσοφίας.

Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης.

Πανήγυρις Αγίου Παΐσιου

Πανηγύρισε και φέτος το ιερό παρεκκλήσιο που βρίσκεται στο πνευματικό κέντρο του ναού Μεταμορφώσεως του Σωτήρος επ' ονόματι του Οσίου πατρός ημών Παΐσιου του αγιορείτου.

Τόσο στον πανηγυρικό εσπερινό όσο και στη θεία λειτουργία πλήθος ενοριτών και προσκυνητών κατέκλυσε το παρεκκλήσιο για να τιμήσει τη μνήμη του Αγίου της εκκλησίας μας.

Πριν την έναρξη του εσπερινού προηγήθηκε η υποδοχή τμήματος τιμίου ξύλου και άλλων ιερών λειψάνων Αγίων.

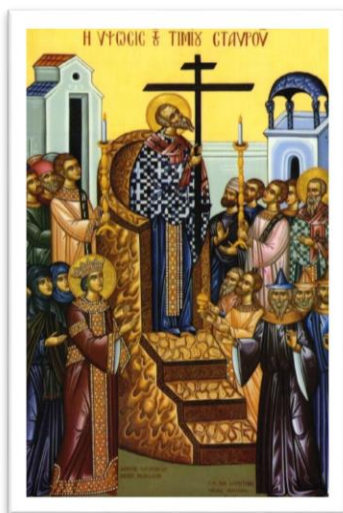
Του πανηγυρικού εσπερινού μετά αρτοκλασίας, προεξήρχε ο πρωτοπρεσβύτερος πατήρ Απόστολος Θεολόγου εφημέριος του Ιερού Ναού Αγίας Βαρβάρας Πατησίων, αποδεχόμενος την ευγενική πρόσκληση του εκκλησιαστικού Συμβουλίου και των πατέρων του ιερού ναού. Ο γέροντας μίλησε εμπνευσμένα για τον Άγιο Παΐσιο καταθέτοντας μάλιστα προσωπικές του εμπειρίες από συναντήσεις που είχε με τον Άγιο.

Στην ακολουθία έλαβαν επίσης μέρος οι ιερείς πατήρ Σωτήριος

Αλεβιζάκης, πατήρ Μιχαήλ Παπαθεμελής καθώς και ο πατήρ Στέφανος Παντελάκης.

Ανήμερα της εορτής του Οσίου τελέστηκε η αρτοκλασία της ενώσεώς μας και η πανηγυρική Θεία λειτουργία προεξάρχοντος και κηρύτοντος τον Θεϊόν λόγο του Πατρός Αποστόλου Θεολόγου και συλλειτουργούντος του Πατρός Μιχαήλ Παπαθεμελή. Στην πανήγυρη του Αγίου συμμετείχαν και φέτος το διοικητικό συμβούλιο και πολλά μέλη της ενώσεώς μας, τιμώντας τον Άγιο Παΐσιο τον προστάτη Άγιο της ενώσεώς μας. Ευχαίς του Αγίου μας παρακαλούμε ο Άγιος τριαδικός Θεός να μας αξιώσει και του χρόνου και επί πολλά έτη εν πνεύματι κατανύξεως και πνευματικής αγαλλιάνσεως να τιμούμε τον προστάτη μας. Όχι μόνο με ύμνους και πανηγύρεις αλλά μιμούμενοι την δική του πορεία θυσιαστικής αγάπης προς Τον Άγιο Θεό και την εικόνα του τον άνθρωπο, τον κάθε άνθρωπο.

Η Ύψωση του Τιμίου Σταυρού

Μεγάλη δεσποτική εορτή της Χριστιανοσύνης, με την οποία τιμάται κάθε χρόνο στις 14 Σεπτεμβρίου η διπλή ανεύρεση του Σταυρού πάνω στον οποίο μαρτύρησε ο Ιησούς Χριστός. Στη χώρα μας γιορτάζουν ο Σταύρος και η Σταυρούλα.

Σύμφωνα με την παράδοση, το 326 η γηραιά μητέρα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, Αυγούστα Ιουλία Φλαβία Ελένη, μετέβη στους Αγίους Τόπους για να φέρει στο φως τα διάφορα μέρη στα οποία έζησε και δίδαξε ο Ιησούς Χριστός. Στα Ιεροσόλυμα πραγματοποίησε μεγάλες ανασκαφές για να βρεθούν οι τόποι της Σταύρωσης και της Ανάστασης στον λόφο του Γολγοθά. Η μετέπειτα Αγία Ελένη οδηγήθηκε στην εύρεση του Τιμίου Σταυρού από ένα αρωματικό φυτό που φύτρωνε στο μέρος εκείνο, τον γνωστό μας βασιλικό. Ύστερα από επίπονες ανασκαφές βρέθηκαν τρεις σταυροί, του Κυρίου και των δύο ληστών.

Οι εκκλησιαστικοί ιστορικοί Φιλοστόργιος και Νικηφόρος αναφέρουν ότι ο Σταυρός του Κυρίου εντοπίστηκε ύστερα από θαύμα, όταν τοποθετήθηκε πάνω σε νεκρή γυναίκα και αυτή αναστήθηκε. Στη θέση αυτή υπήρχε ο ναός της Αφροδίτης, που είχε ανεγείρει το 135 ο ρωμαίος αυτοκράτορας Αδριανός, μετά τη δεύτερη καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Η Ελένη, αφού διέταξε να τον γκρεμίσουν, έχτισε στη θέση του τον περικαλλή Ναό της Αναστάσεως, ο οποίος αποτελεί μέχρι σήμερα ένα από τα σημαντικότερα μνημεία του Χριστιανισμού. Ο Σταυρός του Κυρίου παραδόθηκε στον Πατριάρχη Ιεροσολύμων Μακάριο, ο οποίος τον τοποθέτησε στον ναό της Αναστάσεως στις 14 Σεπτεμβρίου 335.

Η δεύτερη Ύψωση του Τιμίου Σταυρού σχετίζεται με τους Βυζαντινο-Περσικούς Πολέμους (602-628). Το 614 οι Πέρσες κυριεύσαν την Παλαιστίνη και αφού λεηλάτησαν και κατέστρεψαν τα ιερά προσκυνήματα του Χριστιανισμού, πήραν μαζί τους ως λάφυρο τον Τίμιο Σταυρό. Οι πυρολάτρες Πέρσες θεώρησαν τον Σταυρό μαγικό, εξαιτίας κάποιων θαυμάτων που έγιναν και τον προσκυνούσαν. Ο αυτοκράτορας Ηράκλειος, μετά την οριστική νίκη του εναντίον των Περσών το 628, ανέκτησε το ιερό σύμβολο της Χριστιανοσύνης και το μετέφερε αρχικά στην Κωνσταντινούπολη (14 Σεπτεμβρίου 629), όπου αποτέλεσε μέρος του θριάμβου του και στη συνέχεια στα Ιεροσόλυμα.

Η Ύψωση του Τιμίου Σταυρού εορτάζεται με ιδιαίτερη λαμπρότητα κάθε χρόνο στις 14 Σεπτεμβρίου. Στις εκκλησίες ψάλλεται, μεταξύ των άλλων, το πασίγνωστο απολυτίκιο «Σώσον Κύριε τον λαόν σου...» και στους πιστούς μοιράζονται κλώνοι βασιλικού, εκκλησιαστική συνήθεια που πηγάζει από την παράδοση ότι στο μέρος που βρέθηκε ο Τίμιος Σταυρός είχε φυτρώσει το αρωματικό αυτό φυτό. Η Εκκλησία επιτάσσει την ημέρα αυτή αυστηρά νηστεία.

Απολυτίκιο

Σώσον, Κύριε, τον λαόν Σου και ευλόγησον την κληρονομίαν Σου, νίκας τοις βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος και το σον φυλάττων, δια του Σταυρού Σου, πολίτευμα.

Λαογραφία

Η γιορτή του Σταυρού έχει ιδιαίτερη σημασία για τους γεωργούς, διότι αποτελεί την αφετηρία της νέας χρονιάς, ενόψει της σποράς. Οι γεωργοί φέρνουν στην εκκλησία μείγμα από τα δημητριακά που θα σπείρουν για να δεχθούν την ειδική ευλογία του ιερέα: «Βλαστήσαι την γην, και δούναι σπέρμα το σπείροντι, και άρτον εις βρώσιν» («Ευχή επί ευλογήσει του σπόρου»).

Την ημέρα του Σταυρού, οι ναυτικοί συνήθιζαν να σταματούν τα μακρινά ταξίδια με ιστιοφόρα, όπως συμβούλευε η παροιμία: «Του Σταυρού, σταύρωνε και δένε».

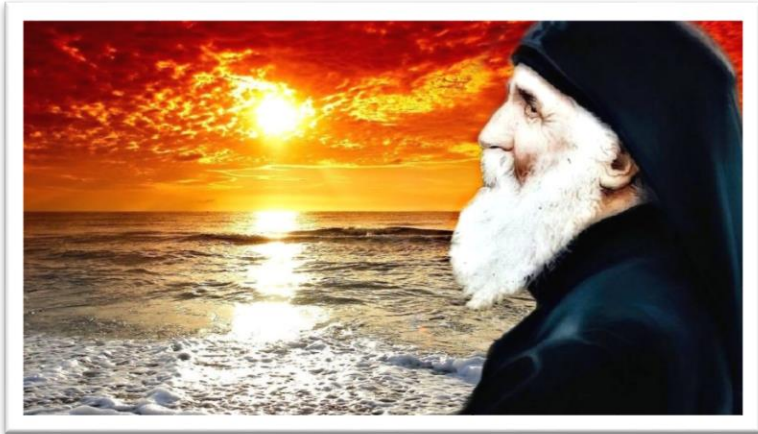
Με το βασιλικό που παίρνουν από την εκκλησία, οι νοικοκυρές συνηθίζουν να φτιάχνουν το προζύμι της χρονιάς (Πήλιο, Κορώνη κ.ά).

www.sansimera.gr

Μάθε καλά ότι η ψυχή ούτε έχει προυπάρξει ούτε έχει αμαρτήσει, πριν να δημιουργηθεί σ' αυτόν τον κόσμο. Ερχόμαστε σ' αυτήν τη ζωή αναμάρτητοι και στη συνέχεια αμαρτάνουμε, σύμφωνα με την ελεύθερη επιλογή μας.

Κύριλλος Ιεροσολύμων

Η θυσία φέρνει την χαρά

Στην εποχή μας σπανίζει η θυσία.

«Ζαλούρα είναι τα παιδιά», μου είπε μια γυναίκα που τα είχε όλα. Βαριέται να έχει παιδιά! Όταν μια μάνα σκέφτεται έτσι, είναι ένα άχρηστο πράγμα, γιατί οι μανάδες κανονικά έχουν αγάπη. Μπορεί μια κοπέλα, πριν κάνει οικογένεια, να την ξυπνά η μάνα της στις δέκα η ώρα το πρωί. Από την στιγμή όμως που θα γίνη μάνα και θα έχει να ταΐζει το παιδί της, να το πλένει, να το καθαρίζει, δεν κοιμάται ούτε την νύχτα, γιατί παίρνει μπρός η μηχανή. Όταν ο άνθρωπος έχει θυσία, δεν γκρινιάζει, δεν βαριέται· χαίρεται. Όλη η βάση εκεί είναι, να υπάρχει πνεύμα θυσίας. Αυτή η γυναίκα αν έλεγε «Θεέ μου, πώς να Σε ευχαριστήσω; Δεν μου έδωσες μόνον παιδιά αλλά και πολλά αγαθά... Πόσοι άνθρωποι δεν έχουν τίποτε και εγώ έχω τόσα σπίτια, έχω και από τον πατέρα μου περιουσία, ο άνδρας μου παίρνει μεγάλο μισθό, βγάζω και δυο μισθούς από τα ενοίκια, και δεν ταλαιπωρούμαι! Πώς να Σε ευχαριστήσω, Θεέ μου; Δεν τα

άξιζα εγώ αυτά τα πράγματα», αν σκεφτόταν έτσι, θα έφευγε την δοξολογία η κακομοιριά. Και μόνο δηλαδή αν ευχαριστούσε τον Θεό μέρα-νύχτα, θα ήταν αρκετό. –Η θυσία, Γέροντα, δίνει χαρά. –Ω, χαρά! Αυτήν την χαρά της θυσίας δεν την γεύονται σήμερα οι άνθρωποι, γι' αυτό είναι βασανισμένοι. Δεν έχουν ιδανικά μέσα τους· βαριούνται που ζούν. Η λεβεντιά, η αυταπάτηση, είναι η κινητήρια δύναμη στον άνθρωπο. Αν δεν υπάρχει αυτή η δύναμη, ο άνθρωπος είναι βασανισμένος. Παλιά, στα χωριά πήγαιναν την νύχτα να ανοίξουν αθόρυβα κανέναν δρόμο, χωρίς να τους δη κανείς, για να τους συγχωράνε, όταν πεθάνουν. Τώρα σπάνια συναντάς αυτό το πνεύμα της θυσίας. Έβλεπα και εκεί στο Όρος σε μια λιτανεία τους μοναχούς· περνούσαν κοντά από μια βάτο και σφάλωναν τα επανωκαλύμματά τους σ' ένα κλωνάρι. Κανείς δεν το έσπασε, για να διευκολύνει και τους άλλους· όλοι έσκυβαν, για να μη σκαλώσουν. Μετάνοια στην βάτο έβαζαν; Να ήταν τουλάχιστον η Αγία Βάτος, θα ταίριαζε! Αλλά καθένας λέει: «Ας το τακτοποιήση ο άλλος και εγώ ας κάνω την δουλειά μου». Μά γιατί να μην το κάνης εσύ, αφού το είδες πρώτος; Έτσι κάνουν οι κοσμικοί που δεν πιστεύουν στον Θεό. Τί να την κάνω τέτοια ζωή; Χίλιες φορές να πεθάνω. Σκοπός είναι ο καθένας να σκέφτεται τον άλλον, τον πόνο του άλλου. Έχει χάσει πια τον έλεγχο ο κόσμος. Έχει φύγει το φιλότιμο, η θυσία, από τους ανθρώπους. Σάς έχω πει μερικές φορές τότε με την κήλη σε τί κατάσταση ήμουν εκεί στο Καλύβι... Όταν χτυπούσε κάποιος το καμπανάκι στην πόρτα, έβγαινα να του ανοίξω, ακόμη και μέσα στα χιόνια. Αν ο άλλος είχε σοβαρά προβλήματα, ενώ προηγουμένως ήμουν πεσμένος στο κρεβάτι, τότε ούτε καν αισθανόμουν ότι πονούσα εγώ. Έπαιρνα και να τον κεράσω, και με το ένα χέρι κερνούσα και με το άλλο χέρι κρατούσα την κήλη. Όση ώρα συζητούσα, ούτε καν ακουμπούσα πουθενά, ενώ πονούσα πολύ, για να μην καταλάβη ο άλλος ότι πονάω. Όταν έφευγε εκείνος, σωριαζόμουν πάλι κάτω από τον πόνο. Δεν είναι ότι προηγουμένως είχε περάσει ο πόνος, ότι είχα

γίνει καλά με θαύμα, αλλά καταλάβαινα τον άλλον που πονούσε και ξεχνούσα τον δικό μου πόνο. Το θαύμα γίνεται, όταν συμμετέχει κανείς στον πόνο του άλλου. Όλη η βάση είναι τον άλλον να τον νιώσης αδελφό και να τον πονέσης. Αυτός ο πόνος συγκινεί τον Θεό και κάνει το θαύμα. Γιατί δεν υπάρχει τίποτε άλλο που να συγκινεί τον Θεό όσο η αρχοντιά, δηλαδή η θυσία. Αλλά στην εποχή μας σπανίζει η αρχοντιά, γιατί μπήκε η φιλαυτία, το συμφέρον. Σπάνια βρίσκεται κανένας άνθρωπος να πη: «Ας δώσω την σειρά μου στον άλλον και ας καθυστερήσω εγώ». Λίγες είναι αυτές οι ψυχές οι ευλογημένες που σκέφτονται τον άλλον. Ακόμη και στους πνευματικούς ανθρώπους υπάρχει ένα αντίθετο πνεύμα, το πνεύμα της αδιαφορίας. Το καλό είναι καλό, μόνον όταν αυτός που το κάνει θυσιάζει κάτι από τον εαυτό του, ύπνο, ανάπαυση κ.λπ. Γι' αυτό είπε ο Χριστός «εκ του υστερήματος...». Όταν είμαι ξεκούραστος και κάνω το καλό, αυτό δεν έχει αξία. Όταν όμως είμαι κουρασμένος και ζητά κάποιος π.χ. να του δείξω τον δρόμο, και το κάνω, τότε έχει αξία. Ή, όταν είμαι χορτάτος από ύπνο και πάω να ξενοχτήσω με κάποιον που χρειάζεται βοήθεια, αυτό δεν έχει μεγάλη αξία. Εάν μου αρέσει μάλιστα και η κουβέντα, μπορεί να το κάνω, για να χαρώ την συντροφιά, να διασκεδάσω λίγο. Ενώ, όταν είμαι κουρασμένος και κάνω μια θυσία, για να βοηθήσω τον άλλον, αισθάνομαι παραδεισένια χαρά. Τότε η ευλογία του Θεού με βομβαρδίζει! Όταν κανείς βαριέται όχι μόνο να κάνει μια εξυπηρέτηση, αλλά ακόμη και να κάνει μια δουλειά για τον εαυτό του, αυτός κουράζεται και με την ξεκούραση. Ένας που βοηθάει, ξεκουράζουμε την κούραση. Αυτός που έχει πνεύμα θυσίας, αν δει λ.χ. κάποιον που δεν έχει σωματικές δυνάμεις να δουλεύει και να κουράζεται, θα του πει «κάτσε λίγο να ξεκουρασθείς», και θα κάνει εκείνος την δουλειά. Ο αδύναμος θα ξεκουρασθεί σωματικά, ο άλλος όμως θα νιώσει πνευματική ξεκούραση. Ό,τι κάνει κανείς, να το κάνει με την καρδιά του, αλλιώς δεν αλλοιώνεται πνευματικά. Ό,τι γίνεται με την καρδιά, δεν κουράζει. Ηκαρδιά είναι σαν μια

μηχανή που φορτίζεται· όσο δουλεύει, τόσο φορτίζεται. Βλέπεις, τα αλυσοπρίονα, όταν βρουν κούτσουρο μαλακό, κάνουν «βρού...» και σταματούν· όταν όμως βρουν κούτσουρο γερό, ζορίζονται εκεί πέρα, φορτίζονται και δουλεύουν. Και όχι μόνο στο να δίνουμε, αλλά και όταν πρόκειται να πάρουμε κάτι, να μη σκεφτώμαστε τον εαυτόμας, και να κοιτάμε πάντα τί αναπαύει και την άλλη ψυχή. Να μην υπάρχει μέσα μας απληστία, να μην έχουμε τον λογισμό ότι δικαιούμαστε να πάρουμε όσα θέλουμε, και ας μη μείνη τίποτε για τον άλλον.—Γέροντα, πάλι το πνεύμα της θυσίας μπαίνει.—Μά στην πνευματική ζωή όλη η βάση εκεί είναι. Και ξέρεις τί χαρά νιώθει ο άνθρωπος, όταν θυσιάζεται; Δεν μπορεί να εκφράσει την χαρά που νιώθει. Η ανώτερη χαρά βγαίνει από την θυσία. Μόνον όταν θυσιάζεται, συγγενεύει με τον Χριστό, γιατί ο Χριστός είναι θυσία. Ο άνθρωπος από δώ ζει τον Παράδεισο ή την κόλαση. Όποιος κάνει το καλό, αγάλλεται, διότι αμείβεται με θεϊκή παρηγοριά. Όποιος κάνει το κακό, υποφέρει.

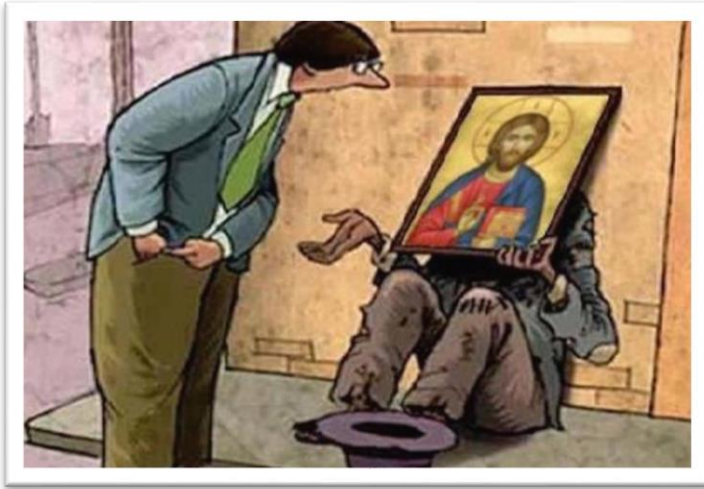
Αγ. Παϊσίου Αγιορείτου: ΛΟΓΟΙ Β' «Πνευματική Αφύπνιση»

Χωρίς την μνήμη του Θεού, είναι αδύνατη η αληθινή γνώση, γιατί η γνώση χωρίς την μνήμη του Θεού, είναι νόθος.

Αββάς Μάρκος.

Ο ελεών πτωχόν δανείζει Θεόν

Μια μέρα, την ώρα που περνούσα μαζί με τον όσιο από την πλατεία της πόλης, βλέπω στα δεξιά μου έναν άνθρωπο, που κάτι σιγομουρμούριζε.

Τον ακολουθούσαν ένα σμάρι φτωχοί και ζητιάνοι, ζητώντας του ελεημοσύνη. Κι εκείνος, ενώ έκανε πως τους απόδιωχνε τάχα, τους έβαζε κρυφά στα χέρια τα ελέη της αγάπης του. Μ' αυτόν τον τρόπο έκρυβε από τους ανθρώπους τις αγαθοεργίες Του. Εγώ όμως το πήρα είδηση. Σκούνητσα λοιπόν τον όσιο και του φανέρωσα χαμηλόφωνα την αρετή του διαβάτη. Αυτός δεν φάνηκε να εντυπωσιάστηκε.

– Τον ξέρω, παιδί μου, είπε. Πολλές φορές έχουμε ανταμώσει. Εσύ μάθε μόνο τούτο, ότι για τον Θεό είναι μέγας.

Λίγες μέρες αργότερα του ζήτησα να μου πει κάτι γι' αυτή την αρετή, και μου διηγήθηκε ένα παράδοξο θαύμα.

– Ήμουν παιδί μικρό, είπε, ίσαμε δέκα χρονών, και είχα πάει στην εκκλησία του αγίου αποστόλου Θωμά για να προσευχηθώ. Εκεί βρήκα ένα γέροντα να διδάσκει το λαό. Ανάμεσα στ' άλλα μίλησε και για την ελεημοσύνη. Είπε μάλιστα, ότι αυτός που δίνει κάτι στους φτωχούς, είναι σαν να το καταθέτει στα χέρια του ίδιου του Κυρίου. Με κάποια δυσφορία άκουσα τα λόγια εκείνου του κήρυκα. Μου φάνηκαν υπερβολικά.

“Μα αφού ο Χριστός, όπως μου λένε, είναι στους ουρανούς, στα δεξιά του Πατέρα Του”, συλλογίζομαι με το παιδικό μου μυαλό, “πώς θα βρεθεί στη γη, για να πάρει αυτά που δίνουμε στους φτωχούς;”. Με τέτοιες σκέψεις προχωρούσα στο δρόμο, όταν, ξάφνου, βλέπω να περνάει ένας φτωχός κουρελής, που - ω του θαύματος!- πάνω απ' το κεφάλι του είχε την εικόνα της μορφής του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Η εικόνα, αόρατη βέβαια στους άλλους, στεκόταν όρθια και ακολουθούσε το ζητιάνο παντού. Καθώς λοιπόν αυτός περπατούσε, συναντήθηκε μ' έναν καλό άνθρωπο, που του έδωσε ψωμί.

Τη στιγμή όμως που ο φιλάνθρωπος εκείνος διαβάτης άπλωσε το χέρι του, άπλωσε κι ο Χριστός το δικό του μέσ' από τη μετέωρη εικόνα, πήρε το ψωμί και, αφού ευχαρίστησε, το έδωσε στο φτωχό. **Μα ούτε εκείνος ούτε κι ο διαβάτης κατάλαβαν τι έγινε.** Ο θαυμασμός μου γι' αυτό που είδα δεν περιγράφεται. Ε, από τότε πια πίστεψα ακράδαντα, πως όποιος δίνει στους αδελφούς ό,τι έχουν ανάγκη, το βάζει πραγματικά στα χέρια του Χριστού, που τη μορφή Του βλέπω να στέκεται πάνω απ' όλους τους φτωχούς. Όσο μπορώ λοιπόν ασκώ την αρετή της ελεημοσύνης. Και ο Χριστός μου μ' ευχαριστεί για κάθε φτωχό που βοηθάω.

Έτσι και εμείς αγαπητοί αδελφοί, μέσα σ' αυτό το πνεύμα κινούμενοι κατά Χάρη και κατά δύναμη, μιμούμενοι τους πνευματικούς μας πατέρες, την προτροπή του Αποστόλου Παύλου **“να βαστάζουμε ο ένας τα βάρη του άλλου”** προσπαθούμε, με την βοήθειά σας, να διαχειριστούμε τις οικονομικές και εθελοντικές σας προσφορές, σε αδελφούς μας που έχουνε μεγαλύτερη ανάγκη από μας, με φόβο Θεού.

Από την 01/01/2020 έως 31/07/2020 προσφέραμε 850€ οικονομική βοήθεια σε αδελφούς μας που είχαν άμεση ανάγκη, καλύψαμε έξοδα ξενοδοχείων για στέγαση αστέγων αδελφών μας 2100€, καλύψαμε φάρμακα αρρώστων αδελφών που δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να τα αγοράσουν, με το ποσό των 265€, καθώς 1600€ δώσαμε για κάλυψη ιατρικών επισκέψεων ασθενών αδελφών μας.

Δόξα τω Αγίω Θεώ για την Εκκλησιαστική χρονιά που μας χάρισε, αφού ως γνωστόν η 31η Αυγούστου (τελευταία μέρα του Εκκλησιαστικού έτους) και 1η Σεπτεμβρίου (πρώτη μέρα του Εκκλησιαστικού έτους),

«Αρχή της Ινδίκτου», η «Πρωτοχρονιά» για την Εκκλησία μας, είναι μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να προβούμε στην απαραίτητη αυτοκριτική μας, για το πώς περάσαμε όλη αυτή την εκκλησιαστική χρονιά που φεύγει. Τι κάναμε σωστά; Που υστερήσαμε; Τι λάθη και σφάλματα έγιναν και πρέπει να διορθωθούν και να αποφευχθούν κατά την νέα Εκκλησιαστική χρονιά που μόλις ήρθε; Ποιους πικράναμε και στεναχωρήσαμε; Ποιους αδικήσαμε; Τι μπορούσαμε να κάνουμε και δεν το πράξαμε; Πόσο εφαρμόσαμε τον Ευαγγελικό

λόγο και τις εντολές Του Θεού στη ζωή μας; Πόσο και που σπαταλήσαμε το χρόνο άσκοπα ή μόνο για προσωπική μας ευχαρίστηση χωρίς να μοιραστούμε με τον αδελφό μας, ιδιαίτερα αυτόν που είχε ιδιαίτερη ανάγκη π.χ. όπως επίσκεψη σε ασθενή ή σε φυλακισμένο ή σε αναξιοπαθόντα κτλ.;

Αλλοίμονο αν ο χρόνος και τα έτη περνούν και εμείς δεν συνειδητοποιούμε σε πιο επίπεδο είμαστε και δεν φροντίζουμε να ετοιμαζόμαστε να πάμε εκεί που μας θέλει ο Θεός. Τι νόημα έχει να εορτάζουμε κάτι επιφανειακά και δεν μεταμορφώνεται εσωτερικά με την καλή αλλοίωση της θείας χάριτος όλη η ύπαρξή μας; Γι αυτό αδελφοί μου καλό θα είναι, αν όχι κάθε βράδυ, αν όχι κάθε εβδομάδα, αν όχι κάθε μήνα, τουλάχιστον κάθε χρόνο να κάνουμε την αυτοκριτική μας, ώστε η αρχή κάθε εκκλησιαστικού έτους, να ταυτίζεται και με την αρχή της μετανοίας μας, με την αρχή του νέου ανακαινισμένου εαυτού μας, που πνευματικά είναι βελτιωμένος από την χρονιά που έφυγε ή τουλάχιστον να έχει πάρει την απόφαση έστω να γίνει καλύτερος.

Να μας συγχωρείτε παρακαλώ αδελφοί για τα τυχόν λάθη που κάναμε και να εύχεστε υπέρ ημών.

Ευχόμαστε από καρδιάς σε κάθε αναγνώστη, καλή, ευλογημένη και καρποφόρα νέα Εκκλησιαστική χρονιά!

Το Διοικητικό Συμβούλιο

Εσύ ρωτάς και εγώ απαντώ!

Νηστεία

- Η νηστεία που δεν αποτελεί νηστεία από την αμαρτία, είναι δίαιτα!
- Νηστεύουμε Τετάρτη ενθυμούμενοι την προδοσία του Χριστού!
- Νηστεύουμε Παρασκευή ενθυμούμενοι τη Σταύρωση του Χριστού!
- Η νηστεία δεν είναι καταναγκασμός. Πρέπει να είναι γίνεται από αγάπη για το Χριστό.
- Τα παιδάκια καλό είναι να πάρουν την καλή συνήθεια της νηστείας από 5 χρονών, ανάλογα και με την κατάσταση του καθενός.
- Ο Χριστός έτρωγε από όλα. Η Παναγία μάλιστα του έφερε γάλα με μέλι. Έτρωγε ψάρια ψητά μαζί με τους μαθητές Του. Δεν έφαγε όμως κρέας. Ήταν πολύ φτωχός. Οι ξυλουργοί και οι παράδες ήταν οι πλέον φτωχοί.

Εξωτερική εμφάνιση

- Το τατουάζ είναι αμαρτία και βαρύνει τον άνθρωπο ψυχικά και σωματικά. Ο άνθρωπος πρέπει να μένει όπως τον έκανε ο Θεός. Τα τατουάζ είναι ανεξίτηλα και βγαίνουν μόνο με ιατρική επέμβαση. Να αποφεύγουμε να αφήνουμε τα παιδάκια να βάζουν αυτά τα τατουάζ που κρατούν μερικές ημέρες, επειδή συνηθίζουν σε αυτά.

Ξεμάτιασμα

- Κινδυνεύουν να χάσουν ακόμα και την ψυχή τους όσοι ή όσες «ξεματιάζουν»! Μόνο η Εκκλησία δια του Ιερέως μπορεί να διαβάσει ειδική ευχή, σε όποιον έχει βασκαθεί. Βασκαίνονται όσοι δεν εξομολογούνται!

Γέροντας Εφραίμ, Δικαίος της Ιεράς Σκήτης του Αγίου Ανδρέα

« Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ενώσεώς μας »

Πρόεδρος: Dr Ηλίας Καπαρελιώτης

Καθηγητής Marketing

Αντιπρόεδρος: Γεώργιος Γκανιάτσος

Φαρμακοποιός

Γραμματέας: Αθανάσιος Σιδηρόπουλος

Έμπορος

Ταμίας: Νικόλαος Μαραγκός

Νομικός

Μέλος: Σταύρος Πουλογιαννόπουλος

Γυμναστής

A. Αναπληρ. Μέλος: Ελένη Χρυσού

Αρχιτέκτων

B. Αναπληρ. Μέλος: Κλαούδια Μαρσέλλα Ρεστρέπο

Λόπεζ

Αγιογράφος - Φιλόλογος

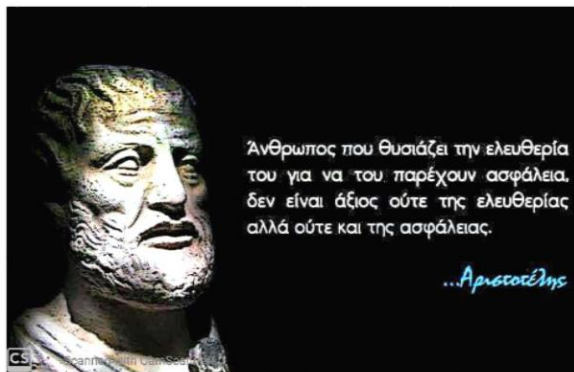

«Αν θέλωμεν τό λίγο
νά γένη μεγάλο, πρέπει
νά λατρεύωμεν Θεόν,
νά αγαπάμε πατρίδα·
νά χόμμεν ἀρετή·
τά παιδιά μας
νά τά μαθαίνωμεν
γράμματα κι ἡθική.»

Σπυριδὸς Μασουριάνης

Scanned with CamScanner

Ἄνθρωπος που θυσιάζει την ελευθερία
του για να του παρέχουν ασφάλεια,
δεν είναι ἄξιος ούτε της ελευθερίας
αλλά ούτε και της ασφάλειας.

...Ἀριστοτέλης

Scanned with CamScanner

